

**ROSY
& JOHN**

Pierre

LEMAITRE

17.00 h

La trobada imprevista que et canviarà la vida, la placa de gel amagada, la resposta que dones sense rumiar... Les coses definitives no triguen ni una desena de segon a passar.

Agafem aquest nen, per exemple. Té vuit anys. Només que faci un pas de tort, tot pot canviar d'una manera irreversible. La seva mare va anar que li tiressin les cartes, i li van dir que es quedaria viuda abans que s'acabés l'any. I ho va explicar al seu fill entre sanglots, ploriquejant, amb els punys tancats damunt del pit. Perdona, però necessitava explicar-l'hi a algú. El nen no s'havia imaginat mai la mort del seu pare, que li semblava indestructible. I ara viu terroritzat. Realment, hi ha mares que... Aquesta té trenta anys, i una edat mental d'adolescent. Ja fa temps que la va oblidar, aquesta predicció (a més de ser una mica inconscient, sempre s'oblida de tot, un pensament darrere l'altre, a una velocitat que a vegades resulta desesperant). En canvi, per al seu fill, la cosa és molt diferent. Tota la seva capacitat imaginativa va quedar bloquejada en aquesta predicció, no en parla amb ningú i no para de tenir malsons. Hi ha dies que

la idea de la mort del pare fa que es trobi malament i tot. Com per art de màgia, aquesta idea pot desaparèixer durant unes quantes setmanes. Però quan torna, torna amb molta més força, fins al punt que a vegades li tremolen les cames, literalment, i s'ha d'agafar o asseure's per no caure.

Quan l'amenaça reapareix, el nen posa en pràctica tot un ventall de conjurs, convençut que si el pare es mor, serà per culpa seva.

Avui és: «Si no trepitjo cap junta de les rajoles de la vorera, el papa no es morirà». I només compta a partir del forn.

Aguanta la respiració gairebé des del moment de sortir de casa, i el camí fins a l'escola de música és força llarg. Alguna cosa li diu que aquesta vegada no ho aconseguirà, però no troba res, cap pretext, cap excepció que l'autoritzi a una renúncia vàlida. Un carrer, dos carrers, ja es veu l'avinguda, però l'angoixa no para de créixer, i li sembla que com més s'acosta a l'alliberament, més s'acosta a la catàstrofe. Camina amb la mirada enganxada a terra, amb la funda del clarinet balancejant-se a l'extrem de la mà. Sua. És a dos-cents metres de l'escola de música. Vés a saber per què —potser té un pressentiment—, mentre camina aixeca la mirada i de cop veu aparèixer el seu pare en direcció contrària. En aquell punt del carrer, hi ha una bastida que obliga a fer una volta, a passar per una passarel·la de fusta que envaeix la calçada. Amb l'espatlla endavant, el seu pare

s'obre camí amb pas decidit. Quan camina d'aquesta manera, sembla que no el pugui aturar res. El nen se sorprèn, perquè és estrany veure'l arribar tan aviat.

Les imatges que vénen a continuació se li quedaran gravades en el record a càmera lenta.

Perquè, evidentment, aquest segon de distracció és fatal, el temps de recordar-se'n, d'abaixar la mirada, i el nen s'atura en sec: té el peu just a sobre d'una junta de ciment...

Per tant, el seu pare morirà. És inevitable.

Sí, les coses definitives passen a una velocitat increïble.

Agafem aquesta noia, com un altre exemple, a pocs metres darrere del nostre nen. No és gaire maca, estudia economia, no ha tingut mai cap relació sexual. Sempre diu senzillament que «no s'ha presentat l'ocasió». En el fons, la cosa és força més complicada, però tant se val, estem al maig i la noia té vint-i-dos anys, això és l'únic que importa, perquè en aquest moment precis es troba a la cantonada de la Rue Joseph-Merlin, davant d'un home que la desitja; l'home l'ha convidat per dir-li això, que la desitja. Només cal que ella respongui sí o no perquè tot s'inclini en un sentit o en l'altre. I no tan sols pel que fa a aquesta qüestió tan prosaica de la virginitat. Perquè la noia dirà que no. Aleshores l'home li assegurarà que ho entén (pots comptar...), la noia el seguirà amb la mirada i, just al moment que comença a penedir-se d'haver-li dit que no, quan decideix cridar-lo...

Ja és massa tard.

L'explosió és tan forta que fa tremolar tot el barri. És com un terratrèmol, l'ona expansiva arriba a un centenar de metres.

En una fracció de segon, el nen veu com el cos del seu pare surt volant, sembla ben bé que una mà gegant li hagi clavat una empenta molt forta al pit. La noia només té temps d'obrir la boca que el seu exfutur amant ja vola per l'aire i traspasa amb el cap l'aparador del Women's Secret.

La Rue Joseph-Merlin és un carrer molt comercial. Roba, sabates, alimentació, tintoreries, drogueries... És la més comercial del barri. Després, si vols més cosa, has de pujar fins al Carrefour Pradelle. Estem a 20 de maig, ja fa uns quants dies que fa sol i una temperatura gairebé estiuenca, són les cinc de la tarda i sembla ben bé que estiguem al juliol, et fa venir ganes de prendre una cervesa en una terrassa, hi ha gent per tot arreu, o sigui que, com és normal, quan explota la bomba és una autèntica catàstrofe, però també és una injustícia.

Tot i que ben mirat, si el món fos just...

Els vianants que han caigut a terra es protegeixen amb els braços. Una dona amb un vestit estampat ha sortit propulsada cap enrere i pica molt fort amb el cap contra la barana de la passarel·la de fusta instal·lada davant l'edifici. A la banda dels números parells, un home que baixava d'una moto rep l'impacte d'una barra de ferro que no se sap d'on ha sortit, i que l'enxampa per

la cintura i el parteix per la meitat. Encara porta el casc posat, però no és gens clar que això li salvi la vida.

Després del soroll de l'explosió arriba un estrèpit metàl·lic eixordador. Amb un cert retard sobre la detonació, com si s'hagués pres el temps de rumiar-s'ho, la immensa bastida s'estremeix, s'aixeca lleugerament de terra i a continuació s'esfondra en bloc, sembla que s'assegui, com aquells blocs d'edificis de la tele que fan la sensació de fondre's. A l'altra vorera, la dels números senars, una noia que porta unes botes blanques amb talons alts aixeca el cap i veu com els tubs de ferro es dispersen al cel, com si fossin uns focs artificials, i baixen cap a ella a una velocitat a la vegada lenta i inexorable...

La deflagració escombra els aparadors, els vehicles i tot el que hi ha als cervells de la gent. Durant uns segons molt llargs, ningú pensa, sembla que algú hagi apagat les idees, com si fossin espelmes. Fins i tot els sorolls ordinaris han fugit, al lloc del sinistre regna una calma inquietant, vibrant, sembla que acabi de morir tota la ciutat, que l'hagin matat de cop.

Així que la informació ha agafat prou embranzida, per fi esclata dins els cervells. Als edificis, les finestres que no han quedat fetes miques s'obren tímidament i apareixen uns quants rostres, incrèduls.

A baix, els que s'han salvat del cataclisme s'aixequen i miren, sense entendre res, el nou paisatge que s'obre davant seu.

Una ciutat en guerra.

Els aparadors han desaparegut, dues parets situades sota la bastida s'han enfonsat i han provocat un núvol de guix que ara es diposita per tot arreu, lentament, com si fos neu bruta. El més espectacular de tot, però, és el que ocupa la calçada, aquesta muntanya de barres metàl·liques i de planxes de contraplacat. Quatre pisos de bastida fan molt d'embalum. Tot el conjunt ha caigut pràcticament en vertical, i ha sepultat dos cotxes aparcats. La pila de planxes està ericada de tubs que apunten cap al cel, com un pentinat punk gegantesc.

Quanta gent hi ha sota la runa, els vidres trencats i els trossos d'asfalt? Impossibile de saber.

El que es veu, aquí i allà, són uns quants cossos ajaguts, terra, sorra, pols de guix per tot arreu i també coses sorprenents, com aquest penja-robes, enganxat a un senyal de direcció prohibida, que aguanta una jaqueta amb els punys blaus. A vegades es veuen coses així a les fotos de les cases devastades per un terratrèmol, un bressol, una nina, una corona de núvia, petits objectes que Déu sembla haver posat allà amb delicadesa per mostrar que amb ell tot té sempre un doble sentit.

El pare, sota la mirada del fill, ha seguit una trajectòria molt curiosa. L'explosió que l'ha enxampat a la passarel·la de fusta l'ha aixecat de terra i l'ha deixat assegut damunt d'una furgoneta que hi havia aparcada. I ara és allà, immòbil, com si es disposés a començar una partida de

dòmino amb el seu fill, si no fos perquè té la mirada buida i la cara plena de sang, i no para de moure el cap a dreta i esquerra, com si volgués desentumir les cervicals.

El nen també ha rebut l'impacte de l'explosió. Nota el terra amb una galta i té els ulls oberts de bat a bat. Ha quedat estirat davant d'una porta cotxera que ha aturat la seva trajectòria. Encara té l'estoig del clarinet a la mà, però la tapa s'ha obert i l'instrument ha desaparegut. No apareixerà enlloc.

Ja comencen a udolar les sirenes.

La confusió deixa pas a la urgència, a l'energia, a l'auxili. Les persones que segueixen senceres es precipiten cap als cossos estesos.

Hi ha persones que s'aixequen amb dificultat i tornen a caure de genolls, esgotades.

Després del silenci de l'estupefacció, arriba el terrabastall progressiu dels crits, els xiscles, les instruccions, els xiulets.

Els gemecs queden tapats pel concert de clàxons.

17.01 h

A la cantonada de la Rue Joseph-Merlin i la Rue Général-Morieux, hi ha un home que no s'ha perdut cap detall de l'escena. Tot i que deu tenir trenta anys ben bons, més aviat se'l podria descriure com un noi, té alguna cosa de

juvenil, d'immadur potser, que contrasta d'una manera sorprenent amb el seu aspecte de pagès, corpulent. És una mica desmanyotat, però això no vol dir que sigui maldestre. Només cal dir que ha fabricat la bomba tot sol. L'havia programat per a les cinc, però només teòricament, perquè aquests trastos no saps mai si funcionaran com tu vols.

De fet, no saps mai si funcionaran.

Entenem millor que estigui tan nerviós quan descobrim que és la primera bomba que posa. Moltes setmanes de feina. Encara no sap calcular amb precisió les destrosses que provocarà. Tot i les previsions que havia fet, és terreny desconegut. Segur que un professional podria afinar molt més. Però ell és un aficionat, i en bona part es veu obligat a confiar en la intuïció. Havia fet molts càlculs, però la realitat no té gaire a veure amb els càlculs, això ho sap tothom. En qualsevol cas, ho ha fet tan bé com sabia amb els mitjans al seu abast. Tal com diu Rosie: «L'esforç no ho és tot, en la vida. També cal tenir sort».

I de totes maneres, ara ja és massa tard.

Per molt que s'hagi obligat a fer voltes i més voltes, no ho ha pogut evitar. Estava tan nerviós, que ha arribat abans d'hora, a les quatre i quaranta. Vint minuts sense res a fer, en un cas així, és una eternitat. Hi havia molta gent a la terrassa i, com era d'esperar, el lloc que havia triat feia molt de temps estava ocupat per una parella

jove. No ha pogut evitar manifestar la seva contrarietat. La noia ha arrugat les celles i el seu nòvio ha aixecat el cap per mirar-se'l. Aleshores s'ha assegut en un altre lloc, però de seguida s'ha tornat a aixecar, ha canviat de cadira... Ha hagut de mirar el rellotge ben bé deu vegades. Si hagués volgut cridar l'atenció, no ho hauria pogut fer millor.

Cap a les quatre i cinquanta-cinc, ha deixat el mòbil a la taula, dret, amb l'objectiu dirigit a l'edifici. S'ha inclinat per comprovar-ne l'enquadrament i corregir-ne la posició. La data i l'hora queden gravats a la part inferior de la pantalla. Avui dia, no passa res enlloc que no sigui gravat per algun aparell, que no generi almenys una imatge instantània. De la mateixa manera, fins i tot aquesta explosió inesperada i improbable en aquest racó de París quedarà immortalitzada per un vídeo. Evidentment, ho facilita el fet que el reportatge el proporciona la mateixa persona que posa la bomba. És una mica com si Júpiter hagués aguantat la càmera en persona a Fukushima.

L'explosió té lloc a uns cinquanta metres d'allà. Tot i que estava previngut i ja se l'esperava, l'abast que té el desconcerta. Obre una mica la boca, i amb la cara fa un gest al mateix temps admiratiu i alarmat.

La detonació ha bufetejat els clients del bar i ha fet tremolar el terra, com si, sota els seus peus, el metro hagués deixat pas al TGV. Les taules pateixen una sacsejada,

els gots xoquen entre ells i cauen. Passaran uns quants segons abans que les mirades estupefactes es dirigeixin cap a la direcció encertada. Serà al moment just en què la bastida es posarà en moviment abans d'enfonsar-se enmig d'un terrabastall impressionant.

L'home jove s'aixeca i se'n va sense ni tan sols pagar la consumició, però ara ningú pensa en això. En quatre gambades ja és lluny, camina en direcció al metro.

Li podem dir Jean. De fet, es diu John, però això és una història molt llarga, i es fa dir Jean des de l'adolescència. Ja hi tornarem més endavant. O sigui que de moment es dirà Jean.

La bomba ha funcionat prou bé. En aquest sentit, té motius de sobres per estar satisfet. Encara que tingui dubtes sobre el balanç exacte de l'operació, és clar que hauria de donar els seus fruits.

Els que s'han salvat intenten socórrer les víctimes que han quedat esteses a terra. Jean desapareix per la boca de metro.

Ell no socorrerà ningú. Ell és el que ha posat la bomba.

17.10 h

Camille Verhoeven és un metre quaranta-cinc de ràbia. Un metre quaranta-cinc és poc, per a un home, però

si parlem de ràbia concentrada, és enorme. Sense tenir en compte que, per a un poli, la ràbia, encara que sigui continguda, no és que diguem una virtut cardinal. En el millor dels casos, és una ganga per als periodistes (en alguns casos mediàtics, les seves respostes afilades han tingut força èxit), però sobretot és un maldecap per als seus superiors, per als testimonis, els companys, els jutges, més o menys per a tothom.

A vegades Camille crida o es deixa emportar pel geni, però desconfia molt d'ell mateix. És més aviat d'aquells que s'ho queden tot a dintre. No és el seu estil clavar cops de puny. I fa ben fet, perquè al seu cotxe, a causa de la mida que fa, tots els comandaments són al volant, i has de vigilar què toques. Un gest intempestiu i et pots estampar contra la paret.

La irritació d'avui (cada dia troba un motiu diferent) li ha arribat mentre es dutxava. S'ha vist al mirall i no s'ha agradat. Mai s'ha agradat gaire, però fins ara sempre havia aconseguit lluitar amb èxit contra el ressentiment de no haver crescut com els altres. Però el fet es que des de la mort d'Irène, la seva dona, té moments en què l'odi que sent contra ell mateix pren proporcions inquietants.

Feia sis mesos que no s'agafava cap dia de festa. Però el seu últim cas important va ser un fracàs. La noia que buscava ja era morta quan la va trobar, i això el va afectar molt (de fet, estrictament parlant, no va ser cap fracàs,

perquè va detenir l'assassí, però Camille és així, sempre es mira les coses pel costat dolent). I per això es va agafar uns quants dies de vacances. Va estar a punt de dir-li a Anne que l'acompanyés al camp, era una bona ocasió per ensenyar-li el seu refugi, però no, encara feia massa poc que es coneixien, i es va estimar més estar sol.

S'ha passat tres dies dibuixant i pintant. Té massa talent per ser policia, però no prou per ser artista. I per això fa de poli. De tota manera, no li hauria agradat gens ser artista.

Quan va amb cotxe, igual que a casa, Camille no escolta mai música, perquè el distreu dels seus pensaments. Amb el seu gust per les fórmules lapidàries, ho simplifica dient: «No m'agrada la música». I en el fons és veritat. Si li agradés, en compraria, n'escoltaria. I no ho fa mai. Això provoca reaccions al seu voltant: què, com pot ser que no t'agradi la música, és increïble, la gent no s'ho creu, s'ho fa repetir, quines coses, tothom es queda amb la boca oberta, és impensable, que no t'agradi la pintura o la lectura, això encara, es pot entendre, però la música! I per això Camille encara ho exagera més, no ho pot evitar, aquesta mena de reaccions li donen ales, ell és així, a vegades és un autèntic torracollons. Un dia, Irène li va dir: «Llàstima que els misògins no et coneguin, els ajudaria a tenir perspectiva».

A falta de música, Camille escolta emissores d'informació contínua.